ΑΡΑΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ SUBE'I'MAN BEN IBRAHIM

Ο ΜΠΕΝ ΜΕΡΖΟΥΓΚ

Ο Μπὲν Μερζούγκ πῆρε τὸ παράνομα τοῦ Μπὲν 'Αουντά, τοῦ Γιοῦ τῆς Φοράδας, γιατί ἡ μάνα του, ὅταν ἦταν μωρό, ἀφοῦ τὸν βύζαινε, τὸν ἔβαζε πάνω στὴ ράχη μιᾶς φοράδας, ἡ ὁποία τὸν ἀλίκνιζε σὰν νάτανε μάνα του.

Κι' ἔτσι δὲν πρέπει νὰ σᾶς φανῆ παράξενο γιατὶ ὁ Μερζούγκ, πρὶν νὰ μάθη καλὰ-καλὰ νὰ περπατᾶ, ἦταν ἕνας πρώτης τάξεως καβαλλάρης.

'Αργότερα, ὅταν ἔγινε πειὰ ἄντρας, καβάλλα πάντα στὸν πιστό του 'Αζρέγκ, ποὺ τὸ ἱπόσαγμά του ἦταν θαλασσὶ καὶ στολισμένο μὲ γυαλιστερὰ πετράδια, ἔγινε ξακουστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὰ πολλά του κατορθώματα.

Ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπατε ὁλόρθο πάνω στὰ κατοῦλια τ' ἀλόγου του νὰ βεργολιγᾶη τὴ μέση του, νὰ κρεμιέται μὲ τὰ πόδια κάτω ἀπ' τὴν κοιλιὰ τ' ἀλόγου του, νὰ ζυγιάζεται μὲ τὰ χέρια πάνω στὴ σέλα, τεντώνοντας τὸ σῶμα του πότε ψηλὰ καὶ πότε πλάγια, γιὰ νὰ σταυροκοπηθῆτε μὲ τὴ λεβεντιά του.

Ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπατε ἔπειτα πάνω στ' ἄλογό του, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν καμάρωνε ἡ πεταχτοῦλα Φεραόχα, ἡ ξαδέρφη του. Τότε πειὰ ἄλογο καὶ καβαλλάρης ἦσαν θαῦμα!

Κι' αὐτὸς ὁ 'Αζρὲγκ ἔννοιωθε τὰ μάτια τῆς ἀγατημένης τοῦ κυρίου του στιγμιένα ἀπάνω του κι' ἄφινε πολὺ μακρυά, ξοπίσω του, ὅλα τ' ἄλλα ἄλογα τοῦ Γκούμ, γιὰ νὰ τρέξη νὰ γονατίση μπροστά της.

Ὁ Μερζούγκ βρισκόταν μαζὶ μὲ τὸν ἀχώριστο σύντροφό του τὸν 'Αζρὲγκ στὰ περιχώρα τοῦ Μδοικαί. — τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ πιστοὶ μαζεύονται γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν τάφο τοῦ Σίντι Μπαμὲτ ἒλ Ἄντζ - ὅταν πῆρε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ Μτοὺ Σαανταί, τὴν πατρίδα τῆς ξαδέρφης του.

«Βρέξε τὸ κεφάλι σου, τοῦ γράφανε, καὶ προσπάθησε νὰ φτάσης ἐδῶ πρὶν νὰ στεγνώση, ἂν θέλης νὰ ξαναδῆς γιὰ στερνὴ φορὰ τὴν ξαδέρφη σου, ποὺ εἶν' ἕτοιμη νὰ κατέβη στὸν τάφο καὶ νὰ χαθῆ γιὰ πάντα».

Κατατρομαγμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν εἴδησι ὁ Μπὲν Μερζούγκ, σέλωσε, χωρὶς νὰ χασομερήση στιγμή, τ' ἄλογό του καὶ τοῦπε:

—Κάνε φτερά, καλέ μου 'Αζρέγκ!...

Καὶ τ' ἄλογο ἀπάντησε:

— Ὤ, κύριέ μου, θάσαι στὸ Μτοὺ Σαανταὶ τὴν αὐγή.

Κι' ἔτσι ἔφτασαν στὸ Σαανταὶ μέσα σὲ μιὰ μόνο νύχτα.

Τὸ φῶς τοῦ ἥλιου μόλις φώτιζε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ξαδέρφης τοῦ Μερζούγκ, ὅταν ἀκούστηκε νὰ φτάνη ὁ 'Αζρέγκ.

Ἡ Φεραόχα, ποὺ ψηχομαχοῦσε, ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὴ στρωμνή της κραυγάζοντας:

—Τὸ χλιμίντρισμα τοῦ 'Αζρὲγκ χτύπησε στ' αὐτιά μου!...

Ὁ ἀδερφός της δὲν τὸ πίστεψε. Βγῆκε ὅμως ἔξω καὶ μόλις ἀντίκρυσε τὸν ξαδερφό του, τοῦπε μὲ κατάπληξι:

—Πῶς μπόρεσες κι' ἤρθες τόσο γρήγορα; Ἀπ' τὸ δράμο τοῦ ἀγέρα ἤρθες, ἢ ἀπ' τῆς γῆς τοὺς δρόμους;

—Εὐλόγησε τὸν 'Αζρέγκ, ποὺ κονταίνει τὶς μακρυνὲς ἀποστάσεις καὶ περιπτοίησου τον, πρὶν ν' ἀσχολη θῆς μὲ μένα, ἀπάντησε ὁ γενναῖος καβαλλάρης.

Κι' ἀμέσως ὕστερα, ὁ Μπὲν Μερζούγκ, γεμᾶτος εὐγνωμοσύνη, φίλησε τ' ἄλογό του στὴν κάτασπρη βούλα τοῦ μετώπου του. Ἔπειτα τ' ἄφησε στὶς φροντίδες τοῦ ἀράπη Καμὲς, καὶ μπῆκε μέσα στὸ σπίτι.

Ὅταν τὰ μάτια του ἀντίκρισαν τὰ μάτια τῆς Φεραόχας, ἡ δυστυγισμένη ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι της, ἀλλὰ ἔπεσε πάλι ἐξαντλημένη.

Ὁ Μπὲν Μερζούγκ τῆς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι, τ' ἀκούμπησε πάνω στὸ στῆθος του, καὶ τῆς εἶπε:

—Ὅλος ὁ κόσμος πληρώνει κάποιο σκληρὸ φόρο στὴν ἀρρώστεια, ἀγάπη μου. 'Αλλ' ἡ ἄνοιξι φτάνει καὶ θὰ σοῦ φέρη καινούργια δύναμι. Σὲ λίγο, ἂν θέλη ὁ Θεός, θὰ ταξειδέψουμε μαζύ, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, μαζὺ θ' ἀναπνεύσουμε τὸν ζωογόνο ἀγέρα τῶν ἀπέραντων κοιλάδων. 'Εσὺ θάσαι στὸ φορεῖο σου, μὲ τοὺς πολύχρωμους μπεραντέδες, κι' ἐγὼ ἀπάνω στὸν πιστό μου 'Αζρέγκ. Κι' ὕστερα, θὰ περπατήσουμε χειροπιασμένοι, ἀπάνω στὸ ἀλοπράσινο χαλί, τὸ σπαρμένο μὲ τὰ πιὸ μοσχομύριστα λουλούδια... Μὰ πές μου, αὐτὴ τὴ στιγμή, τί ἀποζητάει ἡ δρεξί σου; Πές μου τί ἀπωθημᾶς;

—Θάθελα κυνῆγι, ἀγαπημένε μου, καὶ μάλιστα ἕνα κυνῆγι ποὺ σὺ θὰ μοῦ τὸ φέρης.

Χωρὶς νὰ ξεκουραστῆ οὔτε στιγμή, ὁ Μπὲν Μερζούγκ σέλωσε τὸν 'Αζρέγκ, ποὺ ἦταν ἀκόμα γεμᾶτος ἰδρῶτα κι' ἀφρούς, ζητῶντας του μιὰ καινούργια χάρι. Πήδησε στὴ ράχη του καὶ φεύγοντας φώναξε στὴν ξαδέρφη του:

—Μεῖνε ἥσυχη, γλυκειά μου, κι' ἀπόψε θὰ σοῦ φέρω κυνῆγι ποτισμένο μ' ὅλα τὰ ἀρώματα τῆς Σαχάρας.

Ἔφυγε. Μὰ δὲν εἶχε βγῆ ἔξω ἀπ' τὴν πόλι κι' εἶδε νὰ πετοῦνε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του κοράκια ποὺ κρώζανε θλιβερὰ κι' ἀπαίσια. Ἔννοιωσε εὐθὺς μέσα του ἕνα θανάσιμο προαίσθημα ἀκούγοντας τὸ κρώξιμο ἐκεῖνο τῶν ποιλιῶν μὲ τ' ἄσχημα φτερά, ποὺ ὅλοι τὸ θεωροῦνε σὰν προάγγελο θανάτου.

Ἀλλὰ σὲ λίγο βρέθηκε σὲ μιὰ λαγκαδιά, ποὖχε ἄφθονο κυνῆγι. Κ' ἡ συγκάνησι ποὺ αἰσθάνεται ἕνας κυνηγὸς σὲ παρόμοιες στιγμές, κυριάρχησε πάνω στὶς θλιβερές του σκέψεις, καὶ τ' ὅπλο του σκόρπισε τὸν θάνατο στὶς πέρδικες, μὲ τὶς ὁποῖες γέμισε τὸ σάκκο του.

Στὸ γυρισμό του ἀντάμωσε ἕνα βοσκό, ποὺ μόλις εἶχε πιάσει μιὰ νεαρὴ «Ρίμ», ἕνα ὁλάλευκο, χαριτωμένο, θηλυκὸ ζαρκάδι τῆς ἐρήμου, ποὺ τὰ παραπονιάρικα μάτια της τοῦ θύμησαν τὰ μαῦρα ἀμυγδαλωτὰ μάτια τῆς Φεραόχας του.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὰ δάκρυά του σ' αὐτὴ τὴ θύμησι. Ἔδωσε δυὸ τετράπαχες πέρδικες στὸ βοσκὸ γιὰ τὸ δειλὸ ζαρκάδι, τὸ φίλησε στὰ μάτια καὶ τ' ἄφησε ἐλεύθερο, λέγοντάς του:

—Μεῖνε ἐλεύθερο γιὰ χάρι ἐκείνης, ποὺ σοῦ μοιάζει!....

Ζυγώνοντας πρὸς τὴν πόλι, πέρασε ἀναγκαστικὰ ἀπ' τὸ βορεινὸ νεκροταφεῖο κι' ἔπεσε τὸ βλέμμα του πάνω σ' ἕνα νεοσκαμμένο λάκκο. Ἀπ' τὶς τρεῖς ὀρθὲς πλάκες κατάλαβε πὼς ἦταν γυναικεῖος ὁ τάφος. Τὰ θανάσιμα προαισθήματα τοῦ ξανάρθαν τότε τρομερώτερα καὶ τοῦ σπαράξανε τὴν καρδιά. Γιατί, ἡ καρδιὰ μαθαίνει τὰ νέα πολὺ πρὶν νὰ τὰ δοῦν τὰ μάτια καὶ νὰ τ' ἀκούσουν τ' αὐτιά.

Τοῦ φάνηκε πὼς αὐτὸς ὁ τάφος ἦταν ὁ τάφος ἑνὸς πλάσματος, ποὺ μόλις εἶχε προφτάσει νὰ ζήση λίγο ἀπάνω στὴ γῆ γιὰ νὰ ξανάμπη πάλι μέσα σ' αὐτή.

Ἄρχισε τότε νὰ κλαίη, ἐνῶ ὁ 'Αζρὲγκ στήλωνε τὰ μάτια του ἀπάνω στὴ γῆ λυπημένα.

Ξεκάνησαν πάλι σὲ λίγο μὲ βαρειὰ καρδιά.

Μὰ ὅταν ὁ Μπὲν Μερζούγκ ἔφτασε ἀντίκρυ στὸ σπίτι τῆς ξαδέρφης του, εἶδε ἕνα πλῆθος ζητιάνους νὰ περιμένουν μπροστὰ στὴν πόρτα. Περίμεναν νὰ τοὺς μοιράσουν φαγί, γιὰ νὰ εὐχηθοῦν καλὸ ταξεῖδι στὴν ψυχὴ ποὖφυγε ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Δὲν ἤθελε τίποτ' ἄλλο πειὰ νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια τοῦ Μερζούγκ..... Ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ κύλησε ἀπ' τ' ἄλογό του, ποὺ γονάτισε γιὰ νὰ τὸν ἀφήση μαλακὰ πάνω στὴ γῆ.

Ἔτσι ξαπλωμένος κατάχαμα, βαρειαναστέναξε κι' ἄφησε νὰ τοῦ φύγουν πρὸς τὸν οὐρανὸ αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ὁ κόσμος ἔγινε πειὰ γιὰ μένα, πιὸ στενὸς ἀπ' τὸ δαχτυλίδι μου! Μόνο ὁ τάφος θὰ χωρέση τὴν ἀτελπισία μου!...

Ἄξαφνα, ἕνα πένθιμο χλιμίντρισμα ἀντήχησε, ποὺ ἔσεισε κι' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς τοίχους τοῦ γεροχτισμένου σπιτιοῦ τῆς νεκρῆς νέας. Κι' ὁ 'Αζρὲγκ, ἀφοῦ χτύπησε ἀπελπισμένα μὲ τὸ πόδι τὴν ἄσπλαχνη γῆ, ποὺ πῆρε τὸ μόνο θησαυρὸ τοῦ κυρίου του, ἔπεσε χάμω νεκρός.

Ὁ 'Αζρὲγκ ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἐνέργειας καὶ τοῦ θάρρους τῆς ψυχῆς τοῦ καβαλλάρη. Καὶ τώρα πειά, χωρὶς καμμιὰ παρηγοριά, δὲν μποροῦσε νὰ ζήση ὁ Μερζούγκ. Ποιὰ χαρὰ θάβρισκε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, μακρυὰ ἀπὸ κείνη ποὺ τοῦ θέρμαινε μὲ τόσο εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ πάθη τὴν καρδιά του;

Κι' ὁ Μπὲν Μερζούγκ ἔθαψε τὸν πιστό του σύντροφο, ἀφοῦ τὸν τύλιξε μέσα σ' ὁλομέταξο σάβανο, ποὺ τὸ χρῶμα του συμβόλιζε τὴν δροσιὰ τῆς χαρᾶς ποὺ πέρασε.

Ἔπειτα, ἀφοῦ εἶπε ἕνα τελευταῖο χαῖρε στὸ θάρρος του, ποὺ τὸν ἐγκατέλειπε, πῆγε καὶ ἔπεσε μπροστὰ πάνω στὸν ἄλλο τάφο, ποὺ κλειοῦσε μέσα τὴν καρδιά του. Στὸν τάφο τῆς ξαδέρφης του.

Κι' ὅταν πῆγαν νὰ τὸν σηκώσουν, δὲν σήκωσαν παρὰ ἕνα σῶμα χωρὶς καρδιά, χωρὶς ἐνέργεια, χωρὶς πνοή.

—Κάνε φτερά, καλέ μου 'Αζρέγκ!....